

סעיף 13 לחוק הגנת הפרטיות: זכות העיון הפרטית

הרשות להגנת הפרטיות מבקשת לסקור להלן את אמות המידה המשפטיות בהתייחס לזכות העיון הפרטית הקבועה בסעיף 13 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: **חוק הגנת הפרטיות** או **החוק**), בעיקר בהתייחס למאגרי המידע של הגופים עליהם חל סעיף 13(ה) לחוק. מסמך זה מבוסס על פסקי הדין המרכזיים שניתנו בהתייחס לזכות העיון הפרטית, ונועד להנחות ביחס ליישומם בפועל בראי חוק הגנת הפרטיות.¹

1. זכות העיון הפרטית מעוגנת בהוראות חוק הגנת הפרטיות ותקנותיו

סעיף 13(א) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי **"כל אדם זכאי לעיין בעצמו, או על ידי בא-כוחו שהרשהו בכתב או על ידי אפוטרופסו, במידע שעליו המוחזק במאגר מידע"**. באשר לאופן יישום הזכות, קובע סעיף 13(ב) כי העיון יתאפשר בשפה העברית, הערבית או האנגלית. בסעיף 13(ג) נקבע כי בעל מאגר מידע רשאי שלא למסור למבקש המידע את המידע המבוקש, "אם לדעתו עלול המידע לגרום נזק חמור לבריאותו הגופנית או הנפשית של המבקש או לסכן את חייו", ובמקרה כזה עליו למסור את המידע "לרופא או לפסיכולוג מטעמו של המבקש". זאת, תוך שמובהר בהמשך הסעיף כי אין בהוראותיו כדי לחייב מסירת מידע "בניגוד לחסיון שנקבע לפי כל דין, אלא אם כן המבקש הוא מי שהחסיון נועד לטובתו".

2. זכות העיון הפרטית במידע אישי המוחזק בידי הרשות הציבורית הוכרה בפסיקת בית המשפט העליון כחלק ממושכלות היסוד של משטר דמוקרטי, ובית הדין הארצי לעבודה עמד על אופייה החוקתי של הזכות

כך, בכל הנוגע לכלל לפיו על מסמכים שהתקבלו על-ידי רשות ציבורית בעניינו של נושא מידע, להיות גלויים ופתוחים לפני נושא המידע, ראו את אשר נקבע ברע"א 4999/95 **Alberici International** שותפות רשומה זרה הרשומה בישראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1), 39 (1996):

"זכות עיון במסמכי גופים מינהליים

6. אין בישראל חוק המעניק זכות עיון בחומר המצוי בתיקם של גופים מינהליים. קיימים חוקים המעניקים זכות עיון פרטית בעניינים מסוימים (כגון סעיף 13 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981). זכות זו זכתה לפירוש רחב על-ידי בית המשפט (ראה: ע"א 86/89 מדינת ישראל נ' בנק הפועלים בע"מ; בג"צ 337/66 עזבון קלמן פיטל נ' ועדת השומה שליד עיריית חולון ואח'; בג"צ 142/70 שפירא נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין, ירושלים; ע"א 3786/90 ברון נ' שר הבריאות). הכלל העולה מן הפסיקה הוא, כי מסמכים שנתקבלו על-ידי רשות ציבורית תוך כדי שימוש בסמכות שהוענקה לה על-פי דין, צריכים להיות גלויים ופתוחים לפני הצד הנוגע בדבר. היקף זכות העיון הוא

¹ מסמך זה מתפרסם על רקע תהליך בחינה שמקיימת כיום נציבות האיחוד האירופי ביחס לישראל, לצורך בחינת חידוש מעמד התאימות (Adequacy) שניתן לישראל על ידי האיחוד האירופי, כמדינה שרמת הגנת המידע בה הולמת את רמת ההגנה על מידע אישי הנוהגת במדינות האיחוד האירופי.

פועל יוצא מן הרלוואנטיות של המסמכים להוכחת עניינו של הפרט, המבקש לערער על ההחלטה המינהלית, ומן הקשר שבין זכות העיון לבין התדיינות משפטית בין הרשות והפרט, שנפגע מהחלטת הרשות. זכות זו עומדת למי שנפגע על-ידי ההחלטה וגם היא עצמה כפופה לחריגים. יוצאים מכלל החשיפה, מסמכים אשר מכוח הוראה חקוקה, חסויים הם בפני העיון או שלגבי דידם מוטלת חובה לשומרם בסוד. כמו כן, שיקולים של יעילות, תקנת הציבור, מילוי תפקיד הרשות באופן תקין וכיוצא באלה שיקולים, ראויים להישקל על-ידי בית המשפט הדן בבקשה לעיון במסמכי רשות... [ההדגשות כאן ולכל אורך המסמך הוספו].

כן ראו את פסק-דינו של בית המשפט העליון שניתן בע"מ 2398/08 **מדינת ישראל - משרד המשפטים נ' אליצור סגל** (פורסם בנבו, 19.6.11), שם הובהר כי זכות העיון הפרטית היא ממושכלות היסוד של המשטר הדמוקרטי בישראל:

18. "זכותו של הפרט לעיון במסמכים, המוחזקים בידי הרשות המנהלית ואשר שימשו אותה להחלטה בעניינו, היא ממושכלות היסוד של המשטר הדמוקרטי. זוהי 'זכות העיון הפרטית', הנגזרת בעיקר מזכות הטיעון ומחובת המינהל לפעול בשקיפות" (רע"א 291/99 ד.ג.ד. אספקת אבן ירושלים נ' מנהל מס ערך מוסף, פ"ד נח(4) 221, 232 (2004) (להלן: ענין אספקת אבן ירושלים) (הנשיא ברק)). זכות העיון הפרטית מותנית אפוא בקיומו של אינטרס אישי בעיון במידע (בג"ץ 10271/02 פריד נ' משטרת ישראל - מחוז ירושלים, פסקה 12 לפסק דינו של השופט עדיאל (פורסם בנבו, 30.7.2006) (להלן: ענין פריד))."

בפסק-הדין שניתן בע"ע 1091/00 **שטרית נ' קופת חולים מאוחדת** (פורסם בנבו, 21.9.00), על-ידי בית הדין הארצי לעבודה, נקבע כי אף שהחלטותיה של ועדת החריגים של קופת חולים מאוחדת מתקבלות לפנים משורת הדין, על דיוניה חלים כללי המשפט המנהלי, ולפיכך מחויבת הוועדה בעריכת פרוטוקול שישקף את תוכן הדיונים הנערכים במסגרתה, ומחויבת בהעברתו לפונה אליה. בתוך כך נקבע כי חובת הגילוי בכלל, וחובת הגילוי לנושא המידע בפרט, נובעות מזכות בעלת אופי חוקתי, היא זכות העיון הפרטית, ההכרחית לצורך מימוש זכות הטיעון:

32. "הנה-כי-כן, חובת הגילוי בכלל וחובת הגילוי לבעל הדבר בפרט, הן זכויות בעלות אופי חוקתי, אותן נושא אדם בכליו בבואו אל הרשות ובצאתו ממנה, והרשות חייבת במסירתו של המידע לאדם כל עוד לא נאסר עליה בדין לעשות כן, וכל עוד עמדה בנטל של הוכחת התנאים להתקיימותו של אותו איסור שבגילוי."

בהתאם ולענייננו: ככלל, חייבת ועדת החריגים למסור לנבדק, הוא בעל הדבר, את המידע הנוגע לו מדיוניה. סברה הוועדה, כי קיימת מניעה של ממש למלא אחר חובת הגילוי לבעל הדבר, חייבת היא בהסבר, בהנמקה ובהרמת נטל השכנוע לביסוס סירובה לעשות כן, תוך הסתמכות על הוראת הדין ועל יישומה בנסיבות המקרה הספציפי, אם בכלל ועד כמה בא הוא בגדר המניעה לגילוי."

השילוב בין זכות העיון הפרטית המעוגנת בחוק הגנת הפרטיות, וזכות העיון במידע המוחזק על ידי רשויות ציבוריות כפי שפורשה בפסיקת בית המשפט העליון ובית הדין הארצי לעבודה, מבסס את זכותו של הפרט לעיון במידע האישי על אודותיו המוחזק בידי רשויות ציבוריות.

3. זכות העיון הפרטית המעוגנת בחוק הגנת הפרטיות ובדין הכללי כפופה לחריגים

כך, סעיף 13(ה) לחוק קובע כי הוראות סעיף 13, וכן הוראותיו של סעיף 13א (הנוגעות לעיון במאגר מידע שאינו מוחזק על-ידי בעל המאגר, אלא על-ידי מחזיק) לא יחולו על מאגר מידע של רשות ביטחון כמשמעותה בסעיף 19(ג) לחוק, קרי – משטרת ישראל; אגף המודיעין בצה"ל והמשטרה הצבאית; שירות הביטחון הכללי; המוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים; והרשות להגנה על עדים. עוד נקבע בסעיף 13(ה) כי הוראות אלו לא יחולו על מאגר מידע של שירות בתי הסוהר; מאגר מידע של רשות מס כמשמעותה בחוק לתיקון דיני מסים (חילופי ידיעות בין רשויות מס), התשכ"ז-1967; כאשר "ביטחון המדינה, יחסי החוץ שלה או הוראות חיקוק מחייבים שלא לגלות לאדם מידע שעליו"; וכן על מאגר מידע שהוקם לפי סעיף 28 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.

מעבר לכך, סעיף 13(ה)4(4) מסמיך את שר המשפטים, בהתייעצות עם שר הביטחון או שר החוץ לפי העניין, ובאישור ועדת החוץ והביטחון של הכנסת, לקבוע גופים נוספים שעל מאגריהם לא יחולו הוראות סעיף 13 וסעיף 13א, אם הם כוללים "מידע שבטחון המדינה או יחסי החוץ שלה מחייבים שלא לגלותו", וזאת בכפוף לכך שנושא המידע המבקש לעיון במידע על אודותיו שמוחזק באותו מאגר יהיה זכאי לעיון במידע שאינו מידע סודי. מכוח הסמכה זו הותקנו תקנות הגנת הפרטיות (קביעת מאגרי מידע הכוללים מידע שלא לגלול), תשמ"ז-1987, בהן נקבע כי מאגרי המידע של משרד הביטחון, חברת רפא"ל, התעשייה הצבאית והתעשייה האווירית (לרבות חברות הבת שלה וחברות תפעול שלה) כוללים מידע שבטחון המדינה מחייב שלא לגלותו.

לבסוף, סעיף 13(ה)5(5) לחוק מסמיך את שר המשפטים לקבוע בצו, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, כי הוראות הסעיף לא יחולו על "מאגר מידע אודות חקירות ואכיפת החוק של רשות המוסמכת לחקור על פי דין בעבירה". מכוח הסמכה זו הותקן צו הגנת הפרטיות (קביעת רשות חקירה), תשנ"ח-1998, בו נקבע כי הוראות סעיף 13 וסעיף 13א לא יחולו על מאגר המידע של המחלקה לחקירות שוטרים (מח"ש), בכל הנוגע למידע אודות חקירות ואכיפת החוק, וכן מאגרי המידע של רשות ניירות ערך ורשות התחרות, בכל הנוגע למידע אודות חקירות בלבד.

4. כעולה מפסיקת בתי המשפט, החריג הקבוע בסעיף 13(ה) לחוק אינו פוטר את הגופים המנויים בו מלבחון בכל מקרה לגופו האם קיימת הצדקה להחלת החריג ביחס לעיון הפרט במידע על אודותיו המצוי במאגרי המידע של הגופים האמורים. זאת, תוך שעל ההחרגה להיעשות בהיקף הנדרש והמידתי בלבד

כך, בבג"ץ 93/06 ד.ג. כל גדר נ' שר התעשייה, המסחר והתעסוקה (פורסם בנבו, 2.8.11) קבע בית המשפט העליון כי לזכות העיון הפרטית, הנובעת מתפקידה של הרשות כנאמן הציבור, קשר הדוק לזכות הטיעון, ולפיכך הגבלתה צריכה להיעשות תוך איזון האינטרסים העומדים מולה, בכל מקרה לגופו:

"30. ענייננו בזכות העיון הפרטית. זוהי זכותו של הפרט לעיין במסמכי הרשות אשר שימשו אותה בהחלטה בעניינו. זכות העיון נובעת מתפקידה של הרשות כנאמן הציבור והיא נגזרת בעיקר מזכות הטיעון ומחובת המינהל לפעול בשקיפות (ראו גם: זאב סגל, בעמ' 11; עניין ד.ג.ד., בעמ' 232). כן היא נובעת מן הזכות הכללית לגישה למידע המוחזק בידי רשויות המינהל ומקום שהרשות מבקשת לשלול את העיון, חובת ההוכחה עליה (עניין ד.ג.ד., בעמ' 233). יש שהמחוקק הכיר במפורש בזכות העיון האישית-הפרטית, כפי שנעשה בסעיף 74 לחסד"פ ובסעיף 13 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981. ואולם, הכלל אשר התגבש עוד שנים רבות קודם לחקיקת חוק חופש המידע, הוא כי גם מבלי שהדבר ייקבע מפורשות בחוק, לפרט יש זכות לעיין בחומר הנוגע אליו ואשר נאסף על ידי הרשות המנהלית תוך שימוש בסמכויות שהוענקו לה בדין (בג"ץ 337/66 פיטל נ' ועדת השומה שליד עיריית חולון ועיריית חולון, פ"ד כא(1) 69, 71 (1967); זמיר בעמ' 880; בג"ץ 142/70 שפירא נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין, ירושלים, פ"ד כה(1) 325, 331 (1971); ע"א 6926/93 מספנות ישראל בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד מח(3) 749, 793 – 796 (1994)).

31. לזכות העיון קשר הדוק עם זכות הטיעון. לרוב, זו הראשונה הינה תנאי למימושה המהותי של זו השניה. נזכיר כי עקרון יסוד הוא במשטר הדמוקרטי כי "...[ש]אין על השלטון לפגוע באזרח פגיעת גוף, רכוש, מקצוע, מעמד וכיוצא בזה אלא אם ניתנה לנפגע הזדמנות הוגנת להשמעת הגנתו בפני הפגיעה העתידה..." (בג"ץ 361/76 "המגדר – ברזלית" בע"מ נ' ש' רפאלי, רכז ביקורת, אגף גובה המכס, פ"ד לא(3) 281, 291 (1996). כן ראו: זמיר, בעמ' 793; בג"ץ 3/58 ברמן נ' שר הפנים, פ"ד יב 1493, 1508 (1958); בג"ץ 656/80 אבו רומי נ' שר הבריאות, פ"ד לה(3) 185, 189 (1981); ע"פ 768/80 ש' שפירא ושות' חברה קבלנית בנתניה בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(1) 337, 363 – 365 (1981); בג"ץ 6339/05 מטר נ' מפקד כוחות צה"ל בחבל עזה, פ"ד נט(2) 846, 854 (2005); עניין מצגר, בפסקה 9). זכות הטיעון יש להבהיר, אינה טעונה עיגון מפורש בחוק (בג"ץ 7805/00 אלוני נ' מבקרת עיריית ירושלים, פ"ד נז(4) 577, 599 (2001). להלן: עניין אלוני).

במאמר מוסגר אזכיר כי בעבר לא הכירה הפסיקה ב"קשר גומלין הכרחי" בין זכות הטיעון לזכות העיון (דברי השופטת פרוקצ'יה, עניין אלוני, בעמ' 599). בעניין זה חלה התפתחות וכיום מוכר בפסיקה הקשר שבין זכות הטיעון לזכות לעיון במידע אישי בשלב שקודם לקבלת ההחלטה המנהלית (שם; בג"ץ 4914/94 טרנר נ' מבקרת המדינה, פ"ד מט(3) 771 (1995); בג"ץ 3638/99 בלומנטל נ' עיריית רחובות, פ"ד נד(4) 220, 230 – 231 (2000); אליעד שרגא ורועי שחר המשפט המינהלי – עילות ההתערבות כך ג' 73 – 74 (תשס"ח)). אנו ענייננו בזכות העיון לצורך מימוש זכות הטיעון ביחס למידע אישי בשלב שלאחר קבלת ההחלטה המנהלית. שכן, האפשרות להגיש בקשה מנומקת לביטול הקנס המינהלי כמה לפי סעיף 8 לחוק רק לאחר הטלתו. ואולם, איני סבורה כי הכלל שצריך לחול בהקשר זה שונה הוא. הצורך בעיון בחומר בשלב זה לשם גיבוש טיעון אינו שונה מבחינה מהותית מן הצורך בעיון עובר לקבלת ההחלטה המנהלית. ואכן, בעניין ד.ג.ד., שם דובר בזכות העיון במסמכי הרשות לצורך השגה על שומה לפי מיטב השפיטה, מציין הנשיא ברק כמובן מאליו כי "זכות העיון הפרטית נגזרת מזכות הטיעון ומחובת המינהל לפעול בשקיפות" (בעמ' 232. כן ראו דברי השופט עדיאל, בג"ץ 10271/02 פריד נ' משטרת ישראל – מחוז ירושלים סעיף 6 ([פורסם בנבו], 30.7.06). להלן: עניין פריד).

32. **ככל זכות אחרת, זכות העיון במסמכי הרשות – וכמוה גם זכות הטיעון – אינה זכות מוחלטת. יש שמולה ניצבים אינטרסים ציבוריים כבדי משקל, זכויות או ערכים שאף הם ראויים להגנת המשפט.** כשם שחוק חופש המידע מכיר בסייגים ובהגבלות על מסירת מידע בעל אופי ציבורי שבידי המינהל בשל התקיימותם של אינטרסים חשובים אחרים (סעיפים 8, 9, 14 לחוק חופש המידע), כך גם ההכרעה באשר להיקף התפרשותה של זכות העיון הפרטית צריכה להיעשות תוך איזון בינה והרציונאליים שבבסיסה, לבין אינטרסים ציבוריים רלוונטיים או זכויות של גורמים אחרים, אשר יכולים להיפגע כתוצאה מהגשמתה של זכות העיון במלואה. **על מלאכת האיזון להיעשות תוך שהיא מביאה בחשבון את טיב העניין, את נסיבותיו, את מהות הפגיעה שטומנת בחובה החלטת הרשות לפרט, כמו-גם את שאלת סופיות ההחלטה שבנוגע אליה מתבקש העיון** (עניין אלוני, בעמ' 600; עניין פריד, פסקה 7 לפסק דינו של השופט עדיאל. והשוו: עניין מצגר בפסקה 9). "יוצאים מכלל החשיפה, מסמכים אשר מכח הוראה חקוקה, חסויים הם בפני העיון או שלגבי דידם מוטלת חובה לשמורם בסוד. כמו כן, שיקולים של יעילות, תקנת הציבור, מילוי תפקיד הרשות באופן תקין וכיוצא באלה שיקולים, ראויים להישקל על-ידי בית המשפט הדן בבקשה לעיון במסמכי רשות" (רע"א ALBERICI INTERNATIONAL 4999/95 שותפות זרה הרשומה בישראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 39, 44 – 45 (1996)).

גם בספרו של השופט יצחק עמית **חסיונות ואינטרסים מוגנים – הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי** 334-335 (2021, פורסם בהוצאת נבו) אשר פורסם לאחרונה, צוין כי זכות העיון הקבועה בסעיף 13 לחוק היא נגזרת של זכות העיון הפרטית, וכי העקרונות שנקבעו בחוק חופש המידע משליכים גם הם על פרשנות הסייגים שעוגנו במסגרתה:

"סעיף 13 לחוק הגנת הפרטיות הוא מקרה ספציפי של זכות העיון הפרטית. הסעיף קובע כי 'כל אדם זכאי לעיין בעצמו, או על ידי בא-כוחו שהרשהו בכתב או על ידי אפוטרופסו, במידע שעליו המוחזק במאגר מידע'. זכות העיון הפרטית חלה בכל מישורי הדין המנהלי, אך היא מצמצמת את עצמה לחומר הנוגע לעניינו של הפרט עצמו. בכך נבדלת זכות העיון הפרטית מזכות העיון הציבורית על פי חוק חופש המידע, שמכוחה זכאי כל אדם, גם מי שאינו נוגע לעניין, לקבל מידע מהרשות הציבורית. עם זאת, בבסיס שתי זכויות העיון, הן הפרטית והן הציבורית, עומד רציונאל משותף – שתיהן מבוססות על כך ש'המידע הנאסף על-ידי רשויות השלטון ומוחזק אצלן בנאמנות עבור אזרחי המדינה ותושביה'.

בדין המנהלי, זכות הטיעון נתפסת כחלק מכללי ההגיונות והצדק הטבעי שהרשות מחויבת בהם. זכות העיון הפרטית, קרי זכותו של הפרט לעיין במסמכים שהינם התשתית לקבלת ההחלטה המנהלית הנוגעת אליו, נגזרת מזכות הטיעון.

[...]

אכן, ניתן לומר כי עקרון השקיפות, שבא לידי ביטוי בחקיקה בחוק חופש המידע, הורתו בזכות העיון הפרטית: 'חוק חופש המידע התפתח מגלגוליה של הזכות לעיין במסמכים המוחזקים בידי הרשות הציבורית. באבולוציה של הזכות לעיון הכיר המשפט הישראלי תחילה בזכות העיון בפרטית – זכותו של הפרט לעיין במסמכים שבידי הרשות המנהלית ואשר שימשו אותה בהחלטה בעניינו'.

לחוק חופש המידע השפעה על זכות העיון הפרטית, במובן זה שיש לו מעמד של "מורה דרך" פרשני גם במקרים שבהם סויגה תחולת החוק, וההכרעה בשאלת מימושה של זכות העיון כחלק מזכות הטיעון נעשית תוך היזקקות למבחנים שנקבעו בחוק חופש המידע עצמו.

כמו זכות הגילוי והעיון על פי חוק חופש המידע, וכמו הזכות לגילוי בהליך האזרחי ובהליך הפלילי, גם זכות העיון הפרטית אינה מוחלטת. זכות זו כפופה לאיזון אל מול אינטרסים נוגדים כמו ביטחון המדינה, הימנעות משיבוש פעולות הרשות (תרשומות פנימיות), פרטיות, יעילות, אי-שיבוש הליכי ביקורת או חקירה, אי-חשיפת דרכי פעולה או מקורות, וכיוצא באלה חסיונות ואינטרסים נוגדים נוספים.

בפסיקה נקבע אפוא כי היקפה של זכות העיון תלוי בנסיבות המקרה, במהות הפגיעה שטומנת בחובה החלטת הרשות לפרט, במידת הפגיעה הצפויה למבקש אם המידע לא יימסר לו, בסופיות ההחלטה שבנוגע אליה מתבקש העיון, באינטרס הפרט בקבלת המידע ובעוצמתו אל מול מידת הפגיעה באינטרס של טובת הציבור או באינטרסים אחרים המצדיקים את שלילת זכות העיון או צמצומה".

העקרונות הללו, שלאורם יש לבצע את האיזון בין השיקולים השונים, יושמו למשל בפסיקה ביחס למידע אישי הנשמר בידי צה"ל.

בעת"מ (ת"א) 2087/08 **התנועה לחופש המידע נ' צבא ההגנה לישראל – חטיבת דובר צה"ל** (פורסם בנבו, 29.12.09), שעסק בעתירה להורות לצה"ל להעביר לידי העותרים את נתוני הקב"א והדפ"ר שנקבעו בעניינם, קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב כי עמדת צה"ל לפיה לא עומדת לעותרים הזכות לקבלת המידע האמור בעניינם, **"איננה] עולה בקנה אחד עם ההנחה המונחת בבסיסו של חוק הגנת הפרטיות הקובע כי לכל אדם הזכות לעיין במידע המוחזק על ידי הרשות אודותיו. יתר על כן, ההנחה כי מדובר במידע ניהולי פנימי בלבד סותרת גם את הוראות המטכ"ל של הצבא עצמו. בפקודת המטכ"ל העוסקת בנושא "הגנת הפרטיות ויישומה במאגר המידע הצה"לי" (פקודה מספר 30.0413 מיום 2.7.1996) נקבע כי לכל אדם זכות לעיין במידע האיש הצה"לי לגביו ולבקש תיקונו. העובדה כי צה"ל הוא בעל המידע וכי הוא עושה במידע שימוש לצרכיו, אינה מעידה על כי המידע אינו רלוונטי וחשוב גם לחיילים עצמם, ואינני סבורה כי נוכח הסמכויות הרחבות שיש לצה"ל ביחס למועמדים לשירות ביטחון, מתאימת חשיבותו של המידע באשר למועמדים עצמם".**

לאורך השנים ניתן למצוא בפסיקת בתי המשפט השונים תימוכין לגישה זו. במספר פסקי-דין מרכזיים, אליהם נבקש להתייחס להלן, התוו בתי המשפט את אמות המידה לבחינת בקשות עיון במידע אישי המוחזק במאגרי הגופים המנויים בסעיף 13(ה) לחוק הגנת הפרטיות, על יסוד זכות העיון הפרטית.

ברע"א 291/99 ד.ג.ד **אספקת אבן ירושלים נ' מנהל מס ערך מוסף**, פ"ד נח(4) 221 (2004), קבע בית המשפט העליון כי מקום בו מבקשת הרשות הציבורית להגביל את זכותו של נושא המידע לעיין במידע הנוגע אליו המוחזק על-ידה, עליה לנמק את סירובה ולהשתית את הסירוב על נימוקים מבוססים וסבירים:

"זכות העיון במסמכי רשות

15. זכותו של הפרט לעיין במסמכים המוחזקים בידי הרשות המינהלית ואשר שימשו אותה להחלטה בעניינו, היא ממושכלות היסוד של המשטר הדמוקרטי. זוהי "זכות העיון הפרטית", הנגזרת בעיקר מזכות הטיעון ומחובת המינהל לפעול בשקיפות (ראו זמיר בספרו הנ"ל, בעמ' 875-886). אכן, "הכלל העולה מן הפסיקה הוא, כי מסמכים שנתקבלו על-ידי רשות ציבורית תוך כדי שימוש בסמכות שהוענקה לה על-פי דין, צריכים להיות גלויים ופתוחים לפני הצד הנוגע בדבר" (רע"א 4999/95 Alberici International נ' מדינת ישראל (להלן – פרשת Alberici), בעמ' 44). בוודאי כך כאשר הנוגע בדבר מבקש לערער על החלטת המינהל בעניינו (בג"ץ 337/66 עזבון קלמן פיטל נ' ועדת השומה שליד עיריית חולון (להלן – פרשת פיטל)). במצב כזה זכותו של הפרט לדעת את הבסיס לאותה החלטה. רק ידיעה כזו תבטיח שהשגתו על החלטת הרשות תהא עניינית וממוקדת. רק השגה שנעשית מתוך מידע מלא תהיה השגה אפקטיבית, הממצה את זכותו של המשיג לטעון את טענותיו ולתקוף באופן ישיר את המידע ששימש נגדו. משום כך נהוג לראות בזכות העיון היבט של זכות הטיעון (ראו בג"ץ 7805/00 אלוני, חברת מ[נ]ועצת עיריית

ירושלים נ' מבקרת עיריית ירושלים, בעמ' 599-600). זכות העיון היא גם אמצעי ביקורת על הרשות, שנדרשת לבסס את החלטותיה כראוי בחומר ראיות סביר ומשכנע. לו הותר לרשות לקבל החלטות הפוגעות באינטרסים של פרטים בלי לחשוף את הבסיס להן, היה גובר החשש מפני שרירות. בכך מצטרפת זכות העיון לחובת ההנמקה כהיבט נוסף של עקרון שקיפות המינהל (ראו באופן כללי ע"א 3213/97 נקר נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה הרצליה, בעמ' 648).

16. **זכות העיון של הפרט במסמכי רשות הנוגעים לעניינו נכנסת גם תחת כנפיה של הזכות הכללית לגישה למידע שבידי המינהל.** אכן, הכלל הוא ש"לכל אזרח ישראלי או תושב הזכות לקבל מידע מרשות ציבורית..." (כפי שמצהיר כיום סעיף 1 לחוק חופש המידע). המידע נאסף על-ידי רשויות השלטון ומוחזק אצלן בנאמנות עבור אזרחי המדינה ותושביה. לכן ההנחה היא שכל מידע שמוחזק בידי רשות מרשויות השלטון אמור להיות נגיש לעיונו של הפרט. מבקשת הרשות לשלול את העיון – חובת ההוכחה עליה. כך הדבר בזכות העיון הציבורית; זו למעשה בשורתו של חוק חופש המידע, שאינו מחייב עוד עניין אישי כתנאי להבטחת זכות העיון (ראו ז' סגל הזכות לדעת באור חוק חופש המידע [23], בעמ' 11). כך הוא, מקל וחומר, בזכות העיון הפרטית, שבה גורלו של מבקש המידע המסוים מונח על הכף (והשוו לסעיף 10 לחוק חופש המידע, המונה, בין היתר, את עניינו של המבקש במידע כנסיבה שתשפיע על שיקולי הרשות הציבורית בשוקלה סירוב למסור מידע). בלשון השופט מ' חשין:

"הנה הינה היא הדוקטרינה: **מסמכי רשות הציבור פתוחים הם, כעיקרון, לפני הנוגע בדבר; וסירוב כי יישמע מפי רשות, לאפשר לאותו נוגע בדבר לעיין במסמכים – הן על דרך הכלל הן על דרך הפרט – הנטל הוא על הרשות לייסד סירובה**" (ע"א 6926/93 מספנות ישראל בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ [10], בעמ' 796).

17. אכן, זכות העיון אינה זכות מוחלטת. **הרשות רשאית לסרב למסור חומר מסוים, אך זאת רק אם ביססה סירובה בנימוקים סבירים ומשכנעים.** בדומה, חוק חופש המידע מכיר בשורת סייגים והגבלות על חובת המינהל למסור מידע (ראו סעיפים 8, 9 ו-14 לחוק חופש המידע). חלקם מטילים איסור קטגורי על גילוי; אחרים מקנים לרשות שיקול-דעת אם לגלות. ככלל, מדובר במצבים שבהם חובת מסירת החומר מקימה חשש לשיבוש קשה בעבודת הרשות; עלולה לאיים על ביטחון המדינה או על יחסי החוץ שלה או פוגעת בזכויות גוברות של פרט אחר. גם קודם שנתקבעו הדברים בחוק חופש המידע הכירה הפסיקה בכך ש"שיקולים של יעילות, תקנת הציבור, מילוי תפקיד הרשות באופן תקין וכיוצא באלה שיקולים, ראויים להישקל על-ידי בית המשפט הדין בבקשה לעיון במסמכי רשות" (פרשת Alberici, בעמ' 45). אף רשויות המס, והמנהל בתוכן, נדרשות לשקול את אותם שיקולים. **בנסיבות ההכרחיות גם המנהל מוסמך שלא למסור חומר אשר חשיפתו בפני הנישום תפגע באינטרסים גוברים.**

בבג"ץ 10271/02 פריד נ' משטרת ישראל מחוז י-ם (פורסם בנבו, 30.7.06), שעסק בבקשת עיון בתיק חקירה משטרתי, קבע בית המשפט העליון כך:

"הגלוי והחסוי

6. זכותו של אדם לעיין בכל החומר המצוי בידי הרשות אשר נוגע לעניינו הנה אחד מכללי היסוד במשפט המנהלי הישראלי. הורתה ולידתה של זכות זו שנים רבות טרם נחקק חוק חופש המידע (בג"ץ 337/66 עזבון פיטל נ' ועדת השומה שליד עיריית חולון, פ"ד כא(1) 69; בג"ץ 142/70 שפירא נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין, פ"ד כה(1) 325; כלשונו של השופט מ' חשין (כתוארו אז) בפסק הדין בעניין מספנות ישראל (ע"א 6926/93 מספנות ישראל בע"מ נ' חברת חשמל בע"מ, פ"ד מח(3) 749, 796):

"הנה הינה היא הדוקטרינה: מסמכי רשות הציבור פתוחים הם, כעקרון, לפני הנוגע בדבר; וסירוב כי יישמע מפי רשות, לאפשר לאותו נוגע בדבר לעיין במסמכים - הן על דרך הכלל הן על דרך הפרט - הנטל הוא על הרשות לייסד סירובה".

זכות העיון קשורה קשר אמיץ לזכות הטיעון ולנוכח חשיבותה למיצוי הזכויות הדיוניות האחרות של הפרט, ההקפדה על קיומה מתחייבת מכללי ההגיונות הבסיסיים הנוהגים ביחסים שבין אדם לרשות (השוו: בג"ץ 7805/00 אלוני נ' מבקרת עיריית ירושלים, פ"ד נו(4) 577).

חוק חופש המידע חידש חידוש, לפיו כל אדם, גם מי שאינו נוגע לעניין, זכאי לקבל מידע מהרשויות הציבוריות, בלי שיידרש להוכיח את עניינו באותו מידע ולהסביר מדוע הוא זקוק למידע זה.
[...]

אי תחולת החוק על גופים ועניינים מסוימים אכן עלול למנוע מסירת מידע מאותם גופים למבקש שאינו נוגע לעניין במישרין (ראה: ע"ס 8282/02 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' מדינת ישראל, משרד מבקר המדינה, פ"ד נח(1) 465). אולם בענייננו מדובר בזכות עיון פרטית של אדם שיש לו עניין ישיר ומיוחד במידע המבוקש (ראה: רע"א 291/99 הנ"ל, בעמודים 232-233; י' זמיר הסמכות המינהלית (תשנ"ו, כרך ב), בעמ' 876-885). לגבי מבקש כזה, המבסס את בקשת העיון על אינטרס אישי מיוחד, הפטור מגילוי המידע על-פי חוק חופש המידע אינו מונע, בהכרח, את העיון.

7. ברם, זכותו של הפרט לקבל מידע הנוגע לו והמצוי בידה של הרשות אינה זכות מוחלטת. היא עלולה להתנגש בזכויותיהם של פרטים אחרים ובאינטרסים ציבוריים בעלי משקל. על כן, כאשר הרשות בוחנת את בקשתו של הפרט לעיון במידע, עליה לערוך איזון בין הזכויות והאינטרסים המתנגשים על מנת להגיע להחלטה סבירה וצודקת.

8. יחד עם זאת, אף שזכות העיון הציבורית אינה עומדת למבקש מכוח חוק חופש המידע, בהתקיים אינטרס אישי מיוחד לקבלת מידע זה, עדיין נקודת המוצא היא הגילוי והחיסיון הוא החריג.

[...]

52. במקרה שלפנינו בקשת המידע איננה עומדת בגדרי חוק חופש המידע, ועל כן, אינה חוסה בצילו הנורמטיבי של הוראות חוק זה. עם זאת, זכותו של הפרט לדעת ולקבל מידע מהרשויות בשל אינטרס פרטי הוכרה, כאמור, עוד לפני חקיקת החוק (ראה: בג"ץ 2594/96 הנ"ל; בג"ץ 1601/90 הנ"ל, בעמ' 365). מהו מעמדה הנורמטיבי של הזכות הפרטית לקבלת מידע?

זכות העיון הפרטית מבוססת, בדומה לזכות העיון הציבורית, על עקרון הנאמנות, היינו על כך ש"המידע נאסף על-ידי רשויות השלטון ומוחזק אצלן בנאמנות עבור אזרחי המדינה ותושביה" (רע"א 291/99 הנ"ל; וכן ראה ע"מ 8282/02 הנ"ל, בעמ' 470-471). גם זכות זו, כפי שנקבע ברע"א 291/99 הנ"ל, "היא ממושכלות היסוד של המשטר הדמוקרטי", אשר "נגזרת מזכות הטיעון ומחובת המינהל לפעול בשקיפות" (שם, בעמ' 232). עם זאת, הואיל ומדובר בזכות שנועדה לממש אינטרס פרטי, מעמדה וחשיבותה של הזכות תיגזר, בהכרח, גם מחשיבותו של האינטרס שאותו היא נועדה להגשים. כך למשל, אין דינה של בקשת מידע לצורך סיקור עיתונאי, כבקשת מידע שמטרתה שימוש במידע לשם פגיעה מכוונת במי מבעלי הדין (ראו: ע"א 8849/01 עו"ד סבוב נ' פז-גל חברה לשיווק בע"מ (טרם פורסם)).

במקרה שלפנינו, זכות העותר לעיון בתיק החקירה, שלובה בזכותו לטעון כנגד החלטת הרשות בעניין עילת הסגירה של תיק החקירה נגדו, ומשלימה אותה. מבחינה זו, כפי שכבר צוין לעיל, הזכות לקבל מידע הנה היבט של זכות הטיעון. שכן בהיעדר מידע על חומר החקירה, לא יהא באפשרותו של העותר לבסס כדבעי את בקשתו לשנות את עילת הסגירה (רע"א 291/99 הנ"ל, בג"ץ 7805/00 הנ"ל). אולם, היקפה של זכות העיון תלוי בנסיבות המקרה ובמידת הפגיעה הצפויה למבקש המידע אם המידע לא יימסר לו. ככלל, ניתן לומר שככל שהפגיעה הצפויה יותר קשה, זכות העיון יותר רחבה (ראה: זמיר בספרו הנ"ל, בעמ' 813). ברוח זו נקבע בבג"ץ 7805/00 הנ"ל:

"היקפה וסייגיה של זכות העיון, הנגזרת מזכות הטיעון, תלויים אף הם בטיב העניין ובנסיבותיו וכן במהות הפגיעה שצפוי לה האזרח מהחלטת הרשות המנהלית" (שם, בעמ' 600).

נוסף על האמור, יצוין כי **באשר לעיון בתיקי חקירה פליליים**, הן על-ידי נושא המידע עצמו, הן על-ידי צדדים שלישיים, חלה הנחיית פרקליט המדינה מס' 14.8 "בקשה מצד גורמים שונים לעיון במידע המצוי בתיק חקירה" (עודכנה לאחרונה ביום 7.4.21).² הנחיה זו נדונה באופן נרחב בפסיקה. כך למשל, דן בה בית המשפט העליון לאחרונה בע"מ 5427/21 **מדינת ישראל – משרד הבריאות נ' פלוני ואח'** (פורסם בנבו, 31.5.22), אשר במרכזו עמדה בקשת מטופלים בבית חולים ובני משפחותיהם – אשר במחלקות בהן טופלו נעשה שימוש בתרופות שפג תוקפן – כי יתאפשר להם לעיין בחומרים הנוגעים לבחינת המקרה שנכללו בתיק החקירה המשטרתי הנוגע לעניין. וכך נקבע בפסק הדין:

5. [...] **אין בהחרגה מחוק חופש המידע למנוע דיון בבקשה במישור של זכות העיון הפרטית, אשר ממשיכה לחול במקביל** (השוו: בג"ץ 10271/02 פריד נ' משטרת ישראל, פס' 6 לחוות דעתו של השופט י' עדיאל, פ"ד סב(1) 106 (2006) (להלן: עניין פריד)). יוער כי זכות העיון הפרטית, מותנית בקיומו של אינטרס של המבקש עיון במידע. זאת בשונה מזכות עיון במסגרת חוק חופש המידע, אשר הוסיף את ההכרה בזכות בעלת אופי ציבורי, כאשר מבקש עיון אינו חייב להצביע על עניין אישי או על המניע לבקשתו.

6. מסלול אפשרי למימוש של זכות העיון במידע המצוי אצל גורמי החקירה, הוא על פי סעיף 74 (או 108) לחסד"פ. אולם, סעיף זה אינו חל בענייננו מאחר שהוא נוגע לזכות של נאשם לעיין בחומרי חקירה לאחר הגשת כתב אישום (ראו למשל: בג"ץ 5676/19 טקה נ' המחלקה לחקירות שוטרים בפרקליטות המדינה, פסקה 5 [פורסם בנבו] (29.10.2019) (להלן: עניין טקה)). המערערים במקרה דנן הינם בעלי עניין משמעותי במידע, אך אינם נכנסים לגדרי סעיף זה.

7. נותר אם כן לבחון את המסלול השלישי – הנחיית פרקליט המדינה. ככלל, מסלול זה הינו תולדה של חשיבה תביעתית שמאפיינת כיוון שמתפתח בעשרים השנים האחרונות. דהיינו, ההנחה היא כי אין חובה על פי דין למסור את החומר אך הפרקליטות מוכנה ליצור חריג, אמנם מתוחם, מפני שאין איסור לחשוף את המידע עלי ספר החוקים. בהתאם, פרקליטות המדינה נוהגת לקבוע הנחיות מתי בקשה נופלת בין התפר של אין איסור ואין חובה, וכי אז הדיון בתוצאה האופרטיבית במקרה מסוים פותח בבדיקת יישום הנוהל.

כעולה מההנחיות עצמן, הן חלות על מידע שחוק חופש המידע אינו חל עליו והן מהוות למעשה עיגון לזכות העיון הפרטית בחומרי חקירה עליה דובר בעניין פריד. לעומת החסד"פ, הנחיות אלו מאפשרות עיון לגורמים אחרים (שאינם נאשמים), כאשר לפי ההנחיות "תנאי הכרחי למימוש זכות העיון הוא קיומו של אינטרס לגיטימי לכך" (סעיף 6 להנחיה). האינטרס הלגיטימי ועוצמתו נבחנים על פי זהות המבקש, זיקתו אל המידע והמטרה שלשלמה מבוקש העיון בו. אולם אינטרס לגיטימי של המבקש אינו עומד לבדו.

² ראו בקישור: https://www.gov.il/BlobFolder/dynamiccollectorresultitem/14-008-00/he/s-a-guidelines_014.8.pdf.

רוצה לומר אי חשיפת חומר חקירה טרם הגשת כתב אישום נועדה לאפשר לגלגלי החקירה לנוע, מבלי שגורם אחר יתערב עקב ידיעת פרט זה או אחר. כך גם אם מדובר בגורם אשר מעוניין בקידום החקירה כגון קרוב משפחה של נפגע העבירה מושא החקירה".

בסיומם של דברים יצוין עוד, כי בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה 1.0002 שכותרת "הנחיות מנהליות"³, עוגן הכלל שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון,⁴ לפיו רשות ציבורית מחויבת לדון ולהפעיל שיקול דעת לגופו של עניין בכל מקרה המצוי במסגרת הסמכות שהוקנתה לה בחוק. על כן, לנוכח העובדה כי סעיף 13(ה) לחוק הגנת הפרטיות אינו מונע את העיון במידע המצוי במאגרי המידע של הגופים המנויים בו מעצם הכללתם בהוראותיו, אלא מחריג את הגופים האמורים מהחובה לאפשר עיון כאמור, על בחינת בקשות לעיון במידע המצוי במאגרים אלו חל גם כן הכלל שנקבע בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה. לפיכך, **על בעל המאגר לבחון באופן פרטני בקשה של אדם לעיון במידע על אודותיו, ולקבל החלטה לגופה של הבקשה.**

ראו, בשינויים המחויבים, דברים שקבע בית המשפט העליון בהקשר למסירת מידע משירות הביטחון הכללי המוחרג מתחולת חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998, בדנ"מ 8020/15 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד ראש הממשלה** (פורסם בנבו, 8.6.2016):

"יג. טרם סיום אעיר, כי העובדה שאין חובה להעביר את המידע מכוח חוק חופש המידע, אין בה כדי לומר כי הרשות אינה רשאית לעשות כן; ראו לעניין זה את הדברים שהביאה השופטת ברק ארז בדבר מדיניות ה"גילוי מרצון" (voluntary disclosure), דהיינו שלא מכוח חובה חוקית, הנהוגה בהקשרים מסוימים בארצות הברית (עע"מ 2975/15 הוצאת עיתון 'הארץ' נ' משרד החוץ, [פורסם בנבו] פסקה 41 (6.6.16)), בלא שאכנס לפירוט זה או אחר בשקלא וטריא שבפסק הדין. כאמור, החרגת המידע המבוקש מכוח סעיף 14 משמעה כי המידע לא נבחן לגופו; וכפי שציננה השופטת ברון בפסק הדין נשוא העתירה, חרף טענת המדינה כי המידע חוסה תחת סעיף 19(1) וסעיף 9(4) לחוק ולכן אין על הרשות למסרו, טענה זו, לרבות עמידה בנטלי הראיה במקרה הקונקרטי, לא נבחנה. לטעמי, **נוכח חשיבותה של זכות הציבור לדעת לקיומו של משטר דמוקרטי תקין, ייטיבו הרשויות השונות אם יטמיעו כאמור את עקרונות השקיפות, ויאלילו למסור מידע מבוקש ככל שביטחון המדינה מאפשר זאת, גם אם חוק חופש המידע אינו מחייב לעשות כן.** ניתן, והדברים ידועים, לערוך פרפרזות המאזנות בין חופש המידע לבין צרכי הביטחון. וכמובן, השב"כ, ככל רשות אחרת ציבורית אחרת, הוא נאמן הציבור; ועל פני הדברים, ובזהירות המתבקשת אולם מהיכרות מקרוב עם המאטריה, לא אחת – לא בשמים היא מסירת מידע בגדרי האיזון, וזאת גם אם אין במקרה נתון חובה סטטוטורית לעשות זאת מכוח חוק חופש המידע. **יהא כלל זה נקוט בידינו: ככל שבידי הרשות לשתף**

³ ראו בקישור: <https://www.gov.il/he/Departments/DynamicCollectors/legal-advisor-guidelines?skip=0&InstructionNumber=1.0002>

⁴ בג"ץ 297/82 **עזרא ברגר נ' שר הפנים**, פ"ד לז(3) 029.

את הציבור במידע, עליה לעשות כן, בין על פי דין בין על פי שיקול דעת ועל פי השכל הישר..."

כן ראו, בג"ץ 2662/09 התנועה לחופש המידע נ' משרד ראש הממשלה (פורסם בנבו, 4.1.11):

"4. [...] המשיבים לא טענו בעתירה זו כי בית המשפט אינו רשאי להתיר חשיפת כל חומר שנאסף על ידי הביטחון הכללי, אלא שקבלת העתירה עלולה לפגוע בביטחון המדינה. אם זוהי עמדת המדינה יש לבדוק בשלב ראשון האם אכן קיימת תשתית עובדתית לפגיעה שכזו כתוצאה מחשיפת המידע.

בעניין זה, יובהרו שתי נקודות. האחת, כי לא נטען ואין כל בסיס לקבוע כי כוונת העותרים היא לפגוע בביטחון המדינה. עולה, שכוונתם, כפי שטענו, היא לעורר דיון ציבורי. [...] בעניין העתירה הנדונה, אשר נושאה כללי יותר, תתבצע הבדיקה על פי אמת המידה שהציגה המדינה בדבר פגיעה אפשרית בביטחון המדינה. הנקודה השנייה, היא כי בבואי לבחון אם אכן נראה כי חשיפת החומר עלולה לגרום לפגיעה בביטחון המדינה, אין לנקוט גישה של "הכל או לא כלום". רוצה לומר, יש לבדוק האם בחשיפה חלקית של החומר לא תהיה משום פגיעה בביטחון. דוגמא לפתרון חלקי שכזה, היא חשיפת נתונים סטטיסטיים במובחן מנתונים אבסולוטיים.

5. המדינה הציגה בפנינו חומר במעמד צד אחד. במהלך הדיון העלה המותב אפשרויות שונות בדבר קבלת העתירה באופן חלקי. אולם, ההסבר המפורט של הגורמים המוסמכים מטעם המשיבים שכנעוני כי קבלת העתירה, בין אם באופן רחב ובין אם באופן צר, עלולה לפתוח צוהר שבסופו של דבר ושלא במכוון יסייע במידה זו או אחרת לגורמים עוינים החפצים לפגוע במדינה. עוד השתכנעתי שחשש זה אינו תיאורטי, אלא ממשי ומבוסס."

נבקש להדגיש כי לא בכדי החריג המחוקק את הגופים שפורטו לעיל מתחולת סעיף 13 לחוק הגנת הפרטיות. מידע המצוי במאגרי המידע של רשויות העוסקות בשמירה על ביטחון המדינה ובאכיפת החוק, ובפרט במאגרי מידע בעלי אופי מודיעיני, הוא מטבעו רגיש ביותר. כך, לגבי כל מסירה של מידע ממאגרי מידע אלה, יש לבחון בכובד ראש את החשש לפגיעה בסודיות המאגרים, העלולה להביא בתורה לפגיעה בביטחון המדינה או באכיפת החוק. פגיעה כאמור עלולה להתרחש גם מעצם העובדה שלגבי פלוני נמסר מידע, ואילו לגבי אלמוני לא נמסר מידע, דבר העשוי בפני עצמו ללמד על תוכן המידע המצוי במאגרים של גופים אלה. לכן, בעת הפעלת שיקול הדעת לגבי בקשה לקבלת מידע ממאגרים אלה, באיזון שבין מימוש זכות העיון הפרטית לבין הגנה על סודיות המאגרים של רשויות הביטחון ורשויות אכיפת החוק, בקשות עיון יישקלו מטבע הדברים לאורם של שיקולים אלה.

לסיכום, זכות העיון הפרטית המעוגנת בסעיף 13 לחוק הגנת הפרטיות ומוכרת גם באופן רחב יותר, אינה זכות מוחלטת. אולם, בהתאם לאמות המידה שנקבעו בפסיקה, הרשויות הציבוריות המנויות בסעיף 13(ה) לחוק נדרשות לבחון, בכל מקרה לגופו, בקשה של אדם לעיון במידע על אודותיו ולקבל החלטה לגופה של הבקשה, תוך עריכת איזון בין זכויות הפרט והאינטרסים העומדים ביסוד בקשתו, אל מול הנזק לאינטרס הציבורי העלול להיגרם ממתן זכות העיון, ותוך שהגבלת זכות העיון תיעשה במידה הנחוצה ושאינה עולה על הנדרש.

